

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

• 15 Aralık 2010 • No:33

Asgari Ücretin Sefalet Ücreti Olmaması İçin

Asgari Ücreti İşçi Kurulları Belirlesin!

İşçi kardeşler, 599 liralık asgari ücretle geçim savaşı veriyoruz. Her yıl Aralık ayı yaklaşırken asgari ücrete ne kadar zam yapılacağı da gündeme gelir. Milyonlarca işçi ve ailesinin ümidi asgari ücretin yaşanılabilir bir düzeye çıkartılmasıdır. Fakat asgari ücret hiçbir sene bir işçinin ve ailesinin asgari ihtiyaçlarını karşılamaya yetecek düzeye bile çıkartılmıyor. Unutulma-malı ki bugün yapılan istatistiklere göre dört kişilik bir aile için açlık sınırı 860 lira, yoksulluk sınırı ise 2 bin 800 liradır. Sürünmeden bir yaşam sürdürebilmemiz ve çocuklarımızı sağlıklı yetiştirebilmemiz için yoksulluk sınırının üzerinde bir ücret almamız gerekiyor. Ama hal böyleyken asgari ücret yalnızca 760 lira. Üstelik de daha elimize geçmeden bu ücretten vergi ve sigorta primi kesiliyor. Bize reva görülen yalnızca 599 lira! Bu ücretle asgari ölçüde bir yaşam sürdürmek mümkün mü?

Asgari ücretle çalışan biziz. Açlığı, yoksulluğu ve sefaleti yaşayan biziz. Ama bizim yerimize bu ücreti, Asgari Ücret Tespit Komisyonunda yer alan 15 kişi belirliyor. Bu kurulun üyelerinden beşi hükümet temsilcilerinden, beşi patronların örgütü TİSK'ten ve beşi de işçileri temsil eden Türk-İş bürokratlarından oluşmaktadır. İşçi sınıfıyla ve onun çıkarlarıyla hiçbir ilişkisi olmayan bu kurul, geçen sene asgari ücretin günlüğüne bir simit parası kadar zam yapmıştı. Bu komisyonun bizim ihtiyaçlarımızı karşılayacak bir asgari ücret belirlenmesi mümkün müdür?

Sesimizi çıkarmazsak bu sene de farklı olmayacak, asgari ücret yine sefalet ücreti olarak kalacak. Açlıkla boğuşmaya devam edeceğiz. Asgari ücretin asgari ihtiyaçlarımızı karşılaması için işli, işsiz, sendikalı, sendikasız ayrımı yapmadan örgütlenmeli ve birlikte mücadele

devamı arka sayfada

etmeliyiz.

Patronlar utanmadan sürekli olarak asgari ücretin yüksek olduğunu söylüyorlar. Asgari ücret görüşmeleri başlarken patron örgütlerinin bu yönde daha fazla sesi çıkmaya başlıyor. Bizlere 599 lirayı bile fazla gören patronlara göre, bölgesel asgari ücrete geçilmesi gerekiyormuş! Bunun anlamı şu: İstanbul'da 599 lira olan asgari ücret, Gaziantep veya Adana'da bunun da altında olacak. Güya bu şekilde daha fazla işçi işe alacaklarmış! Söyledikleri tam bir yalan! Ekonomi büyüyor, ama işsizlik azalmıyor, neden? Çünkü üç işçinin yapacağı işi bir işçiye yaptırıyorlar. Biz işçiler zaten sefalet ücretine çalışıyoruz. Bu büyümenin işçiler açısından anlamı şudur: Sefalet ücreti, az işçiyle uzun ve tempolu çalışma saatleri ve artan güvencesizlik! Patronların sermayesi ve serveti büyüyor. Rekor kâr oranları açıklıyorlar. Ama tüm bunlara rağmen, patronlar, giydikleri bir gömleği almaya bile yetmeyen asgari ücretin fazla olduğunu söylüyorlar. Boşuna demiyoruz: **Patronların ar damarı yoktur!**

İktidardaki AKP hükümeti ise aynı diğer patron partileri gibi işçi düşmanlığına devam ediyor. Patronların sözünden çıkmayan AKP hükümeti, asgari ücrete günlük bir simit parası zam yapmaktan öteye geçmeyecek. Üstelik yeni saldırı paketleri de kapıda. Hükümetin hazırladığı Ulusal İstihdam Projesi esnek çalışmayı dayatıyor, işsizlik sigortası fonu patronlara daha fazla açılıyor. Bu da yetmezmiş gibi, tam asgari ücret alma yaşını 16'dan 18'e çıkartıyor. Bu, yüz binlerce genç işçinin asgari ücretin alt sınırından ücret alması demektir. İşçilere bu şekilde saldıran AKP hükümeti, silahlanmaya milyarlarca dolar ayırmaktan, füze kalkanı projelerine bizlerin paralarını akıtmaktan geri durmuyor. Unutmayalım ki, silahlanmaya ayrılan paralar bizlerin ceplerinden çıkıyor. Asgari ücretin önemli bir kısmına vergi olarak el koymakla kalmıyorlar. Ayrıca tükettiğimiz her şeyden KDV ve ÖTV adı altında vergi kesiliyor. Yetmedi, daha nice adını bilmediğimiz vergi cinsi var. Esas olarak bizlerden kesilen vergilerle oluşan bütçe, parasız eğitime, sağlığa, konuta ve

ulaşıma harcanmıyor.

İşçi kardeşler, asgari ücret için "en büyük toplu sözleşme" denir. Çünkü milyonlarca işçi asgari ücrete çalışıyor. Ayrıca asgari ücret taban ücretidir, bu ücret diğer ücretleri belirler. Örneğin, sendikalı olan bir işyerinde toplu iş sözleşmesi yapılırken, asgari ücret göz önüne alınır. Bugün sendikalı işçilerin bile çok büyük bir bölümü ya asgari ücret ya da biraz üzerinde bir ücret alıyor. Yani bu sorun yalnız asgari ücretlinin değil, işçi sınıfının tamamının sorunudur. Örgütsüz olan milyonlarca sendikasız işçiyi de asgari ücretin sefalet ücreti olmaktan çıkartılması mücadelesine katmak, onları bu yolda örgütlemek hayati önemdedir. Asgari ücreti işçi kurulları belirlemelidir. İşçi kurullarının oluşturulması ve bu kurulların tartışarak ihtiyaçları belirlemesi, asgari ücretin buna göre ayarlanması mücadele hedefimiz olmalıdır.

Sendikalar açlık ve yoksulluk sınırını tespit etmenin ötesine geçmiyorlar. Oysa işçi sınıfının tüm kesimlerinin yaşanabilir bir ücret alabilmesi için sendikaların üzerine düşen görevi yerine getirmesi gerekiyor. Yani başta sendikalı işçiler olmak üzere tüm işçiler anlamlı bir mücadeleye çekilmelidir. Birer işçi örgütü olan sendikalar, asgari ücretin sefalet ücreti olmaktan çıkartılıp yeterli bir düzeye çekilmesi için sendikalı-sendikasız, işli-işsiz, sınıfımızın tüm kesimlerini mücadeleye çağırıp harekete geçirmelidirler.

İşçi kardeşler, asgari ölçüde ihtiyaçlarımızı karşılayacak bir ücret istiyorsak bunu ancak biz belirleyebiliriz. Bunun için üstümüze düşeni yapmalı, hakkımızı aramalıyız. **Ancak birleşen ve örgütlü mücadele eden işçiler taleplerini elde edebilirler. ■**

İşçi kardeşler, asgari ölçüde ihtiyaçlarımızı karşılayacak bir ücret istiyorsak bunu ancak biz belirleyebiliriz. Bunun için üstümüze düşeni yapmalı, hakkımızı aramalıyız. **Ancak birleşen ve örgütlü mücadele eden işçiler taleplerini elde edebilirler. ■**

Acil Taleplerimiz İçin Mücadeleye!

- İşten atmalar durdurulsun, iş saatleri düşürülsün, herkese iş!
- Ücretsiz izinler ücretli izinlere çevrilsin!
- Herkese iş güvencesi sağlansın!
- Sendikasız çalıştırmaya son!
- Asgari ücret vergi dışı bırakılsın, vergiler patronlardan kesilsin!
- İşçilerin kredi kartı, elektrik, su ve doğalgaz borçları silinsin!
- Elektriğe, gaza ve suya zamlar durdurulsun, yapılan zamlar geri alsın!
- Gıda fiyatları ucuzlatılsın!
- Ev kiralari dondurulsun!
- Emekçilere parasız sağlık, eğitim, konut ve ulaşım!
- Patronların muhasebe defterleri işçilere açılsın! Üretimde işçi denetimi!
- Kriz gerekçesiyle kapatılan veya tensikata uğrayan fabrikalar işçilerin yönetimine!
- İşsizlik sigortası fonu işçi yönetimine!
- İşsizlik sigortası ödeneği iş buluncaya kadar ödensin!

MESS Sözleşmesi, Sendikal Bürokrasi ve İşçilerin Taban Örgütlülüğünün Önemi

Yüz binlerce metal işçisini ilgilendiren ve diğer işçilerin yapacağı sözleşmelere de emsal teşkil edecek olan MESS sözleşmeleri, gangster Türk Metal bürokratlarının ihanetiyle sonuçlandı. Türk Metal'i ele geçirmiş olan bürokratlar, sözleşme öncesinde ve sonrasında işçilerin taleplerini hiçbir şekilde dinlemeden, işçilere danışmadan patronların önerdiği zammı aynen kabul ettiler. Üstelik yüzüstü sendika bürokratları işçileri muhatap alıp sözleşme hakkında bilgi dahi vermediler. Ama Türk Metal'in bu sınıf işbirlikçi ve ihanetçi tutumunu kabul etmeyen on binlerce işçi var. Bu işçiler her şeye rağmen çalıştıkları fabrikalarda sözleşmeye tepkilerini dile getirdiler ve getirmeye de devam ediyorlar. Pek çok fabrikada işyeri temsilcileri işçilerin karşısına bile çıkamıyor, korkup kaçıyor. Öyle ki, tepkilerin yoğunlaşması üzerine, Türk Metal'in genel sekreteri fabrikaları dolaşmaya başladı. Elbette amaç işçilere bilgi vermek değil, ihanete tepki gösteren işçilere gözdağı vermektir. Bu bürokratların ve patronların sopası rolünü üstlenen işyeri temsilcilerinin işçileri temsil etmediği yeterince açıktır.

On binlerce işçi Türk Metal'e yoğun bir tepki duyuyor ve sendika değiştirmek istiyor. İşçilerin gideceği sendikalardan birisi de Birleşik Metal-İş sendikasıdır. Nitekim gerek sözleşme sürecinde gerekse sonrasında Birleşik Metal-İş, Türk Metal'e haklı eleştiriler getirdi. İşçileri satan sözleşmeden sonra da bildiri yayınlayıp Türk Metal'den istifa çağrısı yaptı. Ancak Birleşik Metal-İş böyle bir çağrı yapmasına rağmen, bunun gereğini yerine getirme konusunda yeterli azim ve çabayı göstermemektedir.

Bu durumda işçiler ne yapmalılar? Belirtelim ki, işçi kardeşler iş başa düşmektedir. Çünkü sadece metal sektöründe değil diğer sektörlerdeki sendikaların da başına bürokratlar çöreklenmiş durumdadır. Üstelik bürokrasi konfederasyon düzeyinde daha da güçlüdür... Yukarıdan aşağıya sendika bürokratları biz işçilerin örgütlerini ele geçirmiş bulunuyorlar. Bizlerin örgütleri olan sendikaları kendi işyerleri gibi görüyorlar. Kendileri de adeta birer patron! Ailelerini de sendikaya yerleştirerek sendikalarımızı bir aile şirketine çevirmişlerdir. Bizlerden kesilen aidatlardan oluşan fonların üzerine oturmuşlar, istedikleri gibi kullanıyor ve çarçur ediyorlar. Tam da bundan dolayı işçiler sendikal bürokrasinin umurunda değil. İşçileri örgütlemek için kollarını bile kıpırdatmıyorlar. Nitekim sendikalı işçi sayısı her geçen gün dü-

şüyor. Krizle birlikte on binlerce sendikalı işçi işten atıldı ve pek çok işyerinde sendikanın yetkisi düşürüldü. Milyonlarca işçinin çalıştığı bir ülkede sendikalı işçi sayısı 700 bini geçmiyor. Peki, biz işçiler bu duruma neden müdahale edemiyoruz?

Çünkü gerçekte örgütlü değiliz. Sendikalı işçiler sadece kâğıt üzerinde örgütlüler. İşçilerin işyerine dayalı bir örgütlenmesi yok. Yani taban örgütlenmesi eksik... İşyeri temsilcilerini bile işçiler seçmiyor, genelde sendika belirliyor. Türk Metal söz konusu olunca durum daha da ciddileşiyor: İşyeri temsilcileri patronların ve bürokratların ajanı olarak çalışıyor ve mücadeleci işçileri işten attırıyorlar.

Bir kez daha soralım: Bu durumda işçiler ne yapmalılar? Öncelikle bilmemiz gereken şu ki, **tabanda örgütlenmeliyiz, işyeri temelinde sağlam bir örgütlülük kuralmalıyız.** İşyerlerinde taban örgütlerimizi yaratsak çok güçlü oluruz, temsilcileri istediğimiz gibi seçeriz, bürokratlar bizden korkar, bizden habersiz hareket edemezler. Daha da önemlisi tabanda örgütlenen ve mücadele eden işçiler o bürokratları yakalarından tutup aşağı indirirler. Böylece sendikalar gerçekten de işçi örgütleri haline gelirler. Yapmamız gereken işyerinde taban örgütlülüğümüzü yaratmaya girişmektir. ÜİD-DER bu doğrultuda mücadele ediyor ve kapıları sonuna kadar mücadele etmek isteyen işçilere açıktır. ÜİD-DER'i sendikaların tabanından, grev ve direnişlerden gelen işçiler kurdular. ÜİD-DER'in amacı işçilerin ulusal ve uluslararası birliğini sağlamaktır. **Sendika bürokratlarına karşı tabanda örgütlenmek ve sendikalarımızı ele geçirmek için ÜİD-DER saflarında birleşelim!**

Kemal Türkler'in Katili Serbest!

DİSK'in mücadeleci işçi önderi Kemal Türkler, 22 Temmuz 1980'de faşist güçler tarafından katledilmişti. Aradan 30 yıl geçmiş olmasına rağmen katiller cezalandırılmadı. 1 Aralıkta Bakırköy 2. Ağır Ceza Mahkemesinde görülen davanın son duruşmasında dava zaman aşımından düştü. Böylece Türkler'in ve aynı zamanda 7 TIP'li öğrencinin katili Ünal Osmanağaoğlu elini kolunu sallayarak dolaşmaya devam edecek. Bir işçi liderini katledenleri bu şekilde salıveren devlet, sıra hakkını arayan işçilere geldiğinde, sırf haklarını aradıkları için cezayı basıyor. İşte patronların düzeninde adalet bu kadar tecelli ediyor!

Bakırköy Adliyesi'nde görülen davaya Kemal Türkler'in eşi Sebahat Türkler, kızları, torunları, avukatları, sendikacılar ve işçiler katıldılar. Dava sonrasında bir açıklama yapan Kemal Türkler'in kızı Nilgün Soydan şunları söyledi: "Ünal Osmanağaoğlu benim babamı öldüren katillerden biridir, ben bunu gözümle gördüm. AİHM'e başvur-

maktan üzüntü duymayacağım. Babamın mezarından, adından korkuyorsunuz. Babamdan korkmaya devam edin, ben onun kızıyım. Birçok işçi onun arkasından geliyor. Devlet katilin hesabını tarihe verecektir."

Katil Osmanağaoğlu yargılandığı davada birçok kez mahkeme tarafından beraat ettirildi. Yargıtay'ın beraat kararlarını bozmasına rağmen, mahkeme kararında direndi. Son olarak yeniden görülen davanın duruşması "zaman aşımı" olan 1 Aralık 2010 tarihine ertelenmişti. Çeşitli oyalamalardan sonra dava düşürüldü ve katil serbest bırakıldı. Böylece bir kez daha görüldü ki, kapitalist toplumda "herkes eşittir" sözü bir aldatmacadır! Patronlar sınıfının düzeninde hukuk egemenlere farklı, ama işçilere ve önderlerine farklı tecelli etmektedir. Ama egemenler şunu iyi bilsinler ki, mücadeleci işçiler Kemal Türkler'i unutmadılar ve onu katledenlerden ve katilleri koruyarlardan gereken hesabı bir gün mutlaka soracaklar. ■

UPS İşçileriyle Sınıf Dayanışması

TÜMTİS sendikasına üye oldukları için işten atılan UPS Kargo işçilerinin direnişinin 205. gününde sınıf dayanışmasının anlamlı bir örneği yaşandı. 25 Kasım'da, UPS Mahmutbey Aktarma Merkezi önünde direnişte olan işçilerle dayanışma için **UID-DER, DAD-DER, BTS** ve **Hava-İş**'in birlikte yaptırmış oldukları çadır işçilere teslim edildi.

TÜMTİS genel başkanı, bu anlamlı dayanışma için teşekkür ederken şöyle konuştu: "Hava-İş, BTS, DAD-DER ve UID-DER'in birlikte organize ettikleri bu ziyaret gerçekten sınıf dayanışmasının anlamlı bir örneği oldu. Arkadaşlar direnişin başından bugüne kadar bizi yalnız bırakmadılar. Üyesi olduğumuz Türk-İş konfederasyonu genel başkanı ve birçok sendikadan hâlâ destek ziyaretinin olmadığını düşünürsek arkadaşların bu anlamlı destekleri için teşekkür ediyorum."

DAD-DER yöneticisi de, "Bu direnişin önemli olduğunu düşünüyorum. Patronlar sürekli önümüze duvarlar çıkarıyor. Duvarlar aşılmalı. Burada önemli bir kavga veriliyor. Tüm kargo işçilerinin gözü bu direnişte... Bu nedenle burada önemli bir yükümlülük taşıyor arkadaşlar. Çadırla iş bitmiyor. İşçilerin önüne dikilen duvarlar mücadeleyle aşılabilecek" diyerek UPS direnişçilerinin yanında olduklarını dile getirdi.

Derneğimiz UID-DER'in genel başkanı Bayram Yılmaz ise, "**Biz işçiler onurlu insanlarız. Mücadelemize sahip çıkmamız önemli. Birbirimize güvenmek zorundayız ve dayanışma içinde olmalıyız. Sürekli olarak zorluklarla ve baskılarla karşı karşıyayız. Zorlukları ve baskıları dayanışma ile aşılabiliriz. UPS işçileri direnişe devam ettikleri süreçte biz onların yanında olmaya, dayanışma sunmaya devam edeceğiz. Bu direnişin başarıya ulaşacağına inanıyorum**" sözleriyle direnişin kazanımla sonuçlanacağına olan inancımızı dile getirdi. ■

İleri Elektrokimya Önünde Direniş

İleri Elektrokimya fabrikası önünde iki işçi kardeşimiz direnişteler. "**Haksızlıklara ve işten atmalara karşı direnişteyiz**" pankartı açarak direniş başlatan iki işçi, fabrika önünde mücadele ediyorlar. Onlar gün boyunca işçilerle konuşuyor, patronun gerçekleştirdiği hak gasplarına karşı mücadeleye çağrısında bulunuyorlar. Direnen işçiler, diğer direnişte olan işçileri de ziyaret ederek destek oluyorlar. İki işçinin patronun saldırıları karşısında boyun eğmeyerek mücadele etmeleri, haksız yere işten atılacak işçilere olumlu örnek olmaya devam ediyor. İleri Elektrokimya işçileri, fabrika önünde direnen iki işçiyi yalnız bırakmamalı, işçilerin işe geri dönmesi için ortak mücadele etmelidirler. Derneğimiz UID-DER ve demokratik kitle örgütleri de direnişçi işçileri yalnız bırakmıyorlar. ■

Metal İşçileri MESS'e Karşı Gebze'de Alanlardaydı

MESS ile süren sözleşme müzakereleri sürecinde Türk Metal sendikası işçileri sattı. MESS'in dayatmalarını kabul eden Türk Metal bürokratları üstelik bir de bunu "zafer" olarak sunmak istediler. Metal işçileri bu duruma tepki gösterdiler. MESS'in dayatmalarına karşı durma çağrısı yapan Birleşik Metal-İş bu kapsamda, 28 Kasım'da, Gebze'de bir miting yaptı. Çeşitli kentlerden işçiler katıldı. Kuralsız ve güvencesiz çalışmaya, MESS dayatmalarına karşı düzenlenen mitingde sendikalar, UID-DER ve demokratik kitle örgütleri de destek verdiler.

Derneğimiz UID-DER, her zamanki gibi işçi disipliniyle düzenlenen kortejiyle mitingde yerini aldı. **İleri Elektrokimya direnişçileri** de UID-DER kortejinde **"Haksız-**

lıklara ve Kuralsız Çalışmaya Karşı İleri Elektrokimya'da Direniştayız" pankartı açarak mitingde yerlerini aldılar. UID-DER kortejinde yer alan çeşitli sektörlerden işçiler attıkları sloganlarla metal işçilerinin haklı taleplerinin sonuna kadar yanlarında olduklarını hep bir ağızdan haykırdılar. Sık sık **"Toplu Sözleşmede İşçilere Söz Hakkı"**, **"Gangsterler Sattılar, Bürokratlar Baktılar"** sloganları haykırıldı. İşçileri utanmazca satan hain Türk Metal çetesini ve sendika bürokrasisini teşhir ettik. Şimdi sırada Birleşik Metal-İş'in yapacağı sözleşme var. Güçlerimizi birleştirerek mücadele etmeliyiz. MESS'in dayatmalarını kabul etmemeliyiz. ■

Parti İşgalinden Sokaklara Akdeniz Çivi İşçisi!

Çalışma koşullarını düzeltmek, ücretlerini yükseltmek için sendikaya üye olan Akdeniz Çivi işçileri, Ekim ayında patron tarafından haksız gerekçelerle işten atılmışlardı. Sendikalaşma hakları için direnişe geçen işçiler uğradıkları haksızlığı teşhir etmek için 25 Kasım'da Mersin CHP İl Başkanlığını işgal ettiler. CHP'li Akdeniz Çivi fabrikasının da sahibiydi. İşçiler solcu geçinen CHP'yi işgal ederek patronun maskesini düşürdüler.

İşçiler parti binasından sık sık "İşgal, Direniş, Birleşik Metal-İş", "Ne istiyoruz? İş! Ne istiyoruz? Sendika! Vermeyecekler-Alacağız! Nasıl? Direne Direne Kazanacağız!", "Atılan İşçiler Geri Alınsın" sloganlarını coşkulu bir şekilde attılar. Polis baskınıyla işgal sona erdi. Ama işçiler işgalden moral kazanarak çıktıklarını ifade ediyorlar.

Fabrikanın ismini A-Deniz Çivi olarak değiştiren patron ise, işçilerin sendikal mücadelesini kırmaya çalışıyor. Akdeniz çivi işçisinin kazanmasının tek bir yolu var: Her türlü **bölünmenin önüne geçip, birbirlerine daha sıkı kenetlenerek A-Deniz fabrikasındaki üretimi durdurmak, direnişi o fabrikanın önüne taşımak, o fabrikadaki işçilerin de sendikalı olmasını sağlamak.** Aynı zamanda aileleri ile birlikte Mersin'deki diğer işçilerle dayanışma ağını örme. Şimdiye kadarki tüm grev ve direniş deneyimleri kazanmanın yolunun buradan geçtiğini gösteriyor. ■

Buca'da Taşeron İşçilerin Direnişi Sürüyor

CHP'nin yönetiminde olduğu İzmir-Buca belediyesinden işten atılan taşeron işçiler, "sendikasız, kölece çalışmaya hayır" pankartı açarak belediye önünde direnişe başladılar. Çadır kurup direnişe geçen işçiler, Temizlik ve Park-Bahçe Müdürlüğüne bağlı taşeron şirkette çalışıyorlardı. İşçiler 4 Kasım'da taşeronlaşmaya ve sendikasız çalışmaya karşı eylem yaptıkları için 4 ve 15 Kasım'da iki parti halinde işten atıldılar. İşten atılan 7 işçi işlerine geri dönmek için direniyor.

Hiçbir sosyal hakları olmayan ve asgari ücretle kölelik koşullarında çalıştırılan işçiler, taşeron sisteminin son verilmesini, kadrolu ve sendikalı olarak çalışmak istediklerini dile getiriyorlar. 8 Aralıkta Buca CHP binasına giden ve Kılıçdaroğlu ile görüşmek isteyen işçiler, sorunları çözülene kadar parti binasından ayrılmayacaklarını belirttiler. Binaya gelen polis işçilerin bulunduğu odanın kapısını kırarak içeri girdiler ve işçileri zorla dışarı çıkardılar. CHP, işçilerin ve emekçilerin gözünü boyayıp oylarını almak için "işsizliğin, taşeronun kökünü kazıyacağız" diyor. Ama CHP'li belediyeler ve CHP'li patronlar tıpkı diğer patronlar gibi işçilere kan kusturuyorlar. ■

Mas-Daf'da İşçiler Kazandı

Düzce Organize Sanayi Bölgesinde bulunan Mas-Daf fabrikasında işçiler Birleşik Metal-İş sendikasına üye olmuş ve hemen ardından da işten atılma saldırısına maruz kalmışlardı. BMİS'in 30 Temmuzda Çalışma Bakanlığına yetki başvurusu yapmasının ardından, ilk olarak 5 ve hemen ardından da 11 işçi işten atılmıştı. Mas-Daf işçileri bu saldırıya

direnişe geçerek cevap verdiler. Direniş sürecinde 5 işçiyi daha işten atıldı. Atılan 17 işçi direnişlerine devam ederken, içerideki arkadaşları da bu mücadeleye destek veriyorlardı. Bunun hazmedemeyen patron ve müdürleri işçilere saldırmışlardı. Müdürlere birisi direnişçi işçilerin üzerine araba sürerek 5 işçiyi yaralamıştı. Bu saldırı sonrasında tepkiler

daha fazla yükseldi ve köşeye sıkışan Mas-Daf patronu BMİS ile protokol imzaladı. Patron atılan işçilerin işbaşı yapmasını ve işçilerin sendikalı olarak çalışmasını kabul etti. 29 Kasım'da fabrikanın yemekhanesinde yapılan tören sonrasında işçiler işbaşı yaptılar. Mas-Daf örneği de gösteriyor ki, birleşen ve örgütlenen işçiler patronlara geri adım attırmayı başarıyorlar. İşçiler ancak örgütlenir ve birlikte mücadele ederlerse kazanabilirler. ■

Kardemir İşçisi Sendika Bürokratlarının Oyununa Gelmemelidir

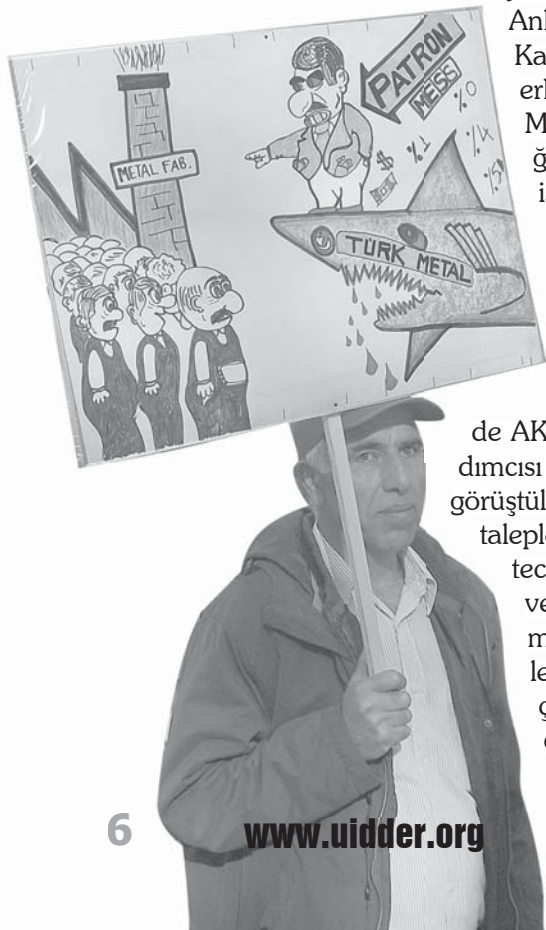
Yıllardır Hak-İş'e bağlı Çelik-İş'te örgütlü olan Kardemir işçilerinin bir kısmı birkaç ay önce sendika değiştirerek Türk-İş'e bağlı Türk-Metal'e geçtiler. Bunun peşinden Kardemir yönetimi parça parça işçi çıkarmaya başladı. Gerekçe olarak da işçilerin "performanslarının düştüğü" gösterildi. İlk olarak 17 Haziranda, 6'sı Türk-Metal'e geçişi başlatanlar olmak üzere toplam 29 işçi aynı sebeple işten çıkarıldı. Ama işten çıkarılan işçilerle konuştuğumuzda, asıl çıkarılma nedenlerinin Türk-Metal'e geçmek olduğunu belirttiler. İşten atılmaya rağmen işçilerin yarısından çoğu Türk-Metal'e üye oldu. Ancak yetki anlaşmazlığı nedeniyle süreç yargıya taşındı.

Tüm bunlar yaşanırken Kardemir işçileri eylemlerine devam ediyor. Bugüne kadar toplam 430 işçi işten çıkarıldı. Bunun üzerine 29 Kasım'da 45 işçi açlık grevine başlarken, 25 işçi de Karabük'ten Ankara'ya yürüdü. 4 günlük yürüyüşlerinin ardından Ankara'ya ulaşan 25 Kardemir işçisi sabah erken saatlerde, Türk-Metal'in örgütlü olduğu işyerlerinden gelen işçiler tarafından karşılandı. Ankara'ya geliş amaçlarını başbakanla görüşmek olarak dile getiren işçiler bunu gerçekleştiremedilerse de AKP Genel Başkan Yardımcısı Salih Kapusuz ile görüştiler. Kapusuz, işçilere taleplerini başbakana iletmeğine dair söz verdi ve bir görüşme ayarlamaya çalışacağını söyledi. Bunun üzerine işçiler sendika binasına dönerek beklemeye başladı.

Aslında ortada olan durum, sermaye yanlısı iki sendikanın, işçileri kendi yanına çekmeye çalışmalarından başka bir şey değil. Türk-Metal, AKP yanlısı olduğunu ve patronla işbirliği yaptığını söyleyerek Çelik-İş'in işçilerin haklarını göz ardı ettiğini söylüyor. Ancak bizler çok iyi biliyoruz ki, gangster Türk-Metal yönetimi de, işçileri satmakta birinciliği kimseye kaptırmayan işbirlikçilerden oluşmaktadır. Ankara'ya gelen işçilerin konuşmalarını dinlediğimizde söylenenler işçilerin nasıl da pasifize edilmeye çalışıldığını gösteriyor. İşçiler asıl niyetlerinin başbakanla görüşmek olduğunu, bunun haricinde başka hiçbir şey yapmayacaklarını, hiç kimseye zarar vermek, zorluk çıkarmak gibi bir niyetleri olmadığını, kimsenin yanlarında olarak prim kazanmaması için hiçbir siyasi desteği kabul etmediklerini söylüyorlar. Bu da Türk-Metal'in işçileri nasıl bir cenderenin içinde tutmaya çalıştığının bir göstergesi. "Siz bunu yapın, gerisini biz hallederiz" anlayışının yaygınca hissedildiği bir direniş söz konusu. Bu da işçileri sürecin dışında tutmakta ve tüm iplerin sermaye yanlısı Türk-Metal'in elinde olmasını sağlamaktadır.

Açık ki, **işçiler bürokratik bir sendikadan yakayı kurtarmaya çalışırken bir başka bürokratik sendikanın oyuncağı oluyor.** Üstelik bahsi geçen sendika bugüne kadar yapmış olduğu faaliyetlerle aslında hangi sınıf yanında saf tuttuğunu açıkça ortaya koymuştur. Türk-Metal bürokrasisinin safi sermayenin yanındır, eli işçilerin kanıyla kanlanmıştır. Direnişlerde, grevlerde bizzat Türk-Metal'in adamları işçilere saldırmış, mücadeleyi baltalamak istemiştir. Böylesi bir anlayışa sahip sendikanın şimdi ortaya çıkıp da işçiden yana pozlar kesmesinin nedeni gayet açıktır aslında.

Bugün Kardemir işçileri haklarını alabilmek için mücadele veriyorlar, ama sendika bürokratları işçileri kendi koltuk kavgalarına alet etmek istiyorlar. **İşçilerin haklı taleplerinin karşılanmasını sağlamalarının yolu, kaderlerini bürokratların eline teslim etmekten vazgeçip kendi ellerine almalarından geçiyor.** İşbirlikçi ve uzlaşmacı sendikal anlayışa karşı hararetle militan sınıf sendikacılığını savunmalı ve yaşama geçirmek için mücadele etmeliyiz. ■

Avrupa Eylemlerle Sarsılıyor!

Kapitalist sistemin neden olduğu kriz Avrupa'yı sarsmaya devam ediyor. İngiltere, Almanya, İspanya, İrlanda, İtalya, Portekiz, Yunanistan'da iktidardaki sermaye hükümetleri kemer sıkma politikalarıyla krizin faturasını işçi ve emekçilere yüklüyorlar. İşçi ve emekçiler genel grevler ve mitingler düzenleyerek saldırılara karşı tepkilerini ortaya koyuyorlar.

20 bin öğrenci İngiltere parlamentosunu sardı!

İngiltere'de öğrenciler 9 Aralık günü mecliste oylanan yeni harç yasasını protesto etmek için parlamentoya doğru yürüdü. 20 binden fazla öğrenci hükümetin üniversite harçlarına yapacağı zammı engellemek için Londra caddelerini doldurdu. Polis baskısı öğrencileri dağıtamadı. Öğrenciler gösteri sırasında yoldan geçen Prens Charles ve eşinin bulunduğu araca saldırarak lüks içinde yaşayan asaklara öfkelerini gösterdiler. Öğrenci harçlarına yapılan 3 kat zam meclisten geçirildi, fakat öğrenciler eylemlerine son vermeyeceklerini açıkladılar. Şimdi sıra işçilerde! İşçilerin ve öğrencilerin birleşmesi patronların yüreğine daha fazla korku salacaklardır.

İspanya'da havayolları grevi olağanüstü hal ilanıyla sonlandırıldı!

Avrupa'da ekonomik krizin pençesinden kurtulamayan bir diğer ülke de İspanya. İspanya'da Zapatero hükümeti 15 milyar euroluk kemer sıkma önlemlerini içeren paketi meclisten geçirdi. Hükümete İspanyol işçi ve emekçilerin öfkesi her geçen gün artıyor. Kemer sıkma paketine göre emeklilerin maaşları dondurulacak, maaşlar yüzde 15 düşürülecek, çocuk yardımları ve kamu

harcamaları büyük oranda kesilecek. İspanyol hükümetinin saldırılarına ilk cevap hava trafik kontrolörlerinin grevi oldu. 4 Aralıkta başlayan grev ulusal tatil günlerine denk geldi ve 250 bin yolcu grevden etkilendi. İkinci gününde hükümetin olağanüstü hal ilan etmesiyle grev sonlandırıldı. Ordu hava trafik kontrolörlüğüne el koydu. Bir kez daha patronlar sınıfı ve onların devleti işçi sınıfına karşı birleşmiş oldular. "Sınıflar üstü devlet" yalanı bir kez daha teşhir oldu.

Yunan gençleri Aleksis'i unutmadı!

Yunanistan'da iki yıl önce polis kurşunuyla katledilen 15 yaşındaki genç Aleksandros'u halk eylemler yaparak andı. 6 Aralık günü sokaklara dökülen genç Yunanlılar ekonomik krize, baskı ve zulme olan öfkelerini dile getirdiler. 2 bin kişinin katıldığı eylemlerde hedef yine hükümet binaları ve polis oldu. Yunanistan halkı hükümetin IMF ve AB'den aldığı 110 milyar euroluk yardımı protesto ediyor ve krizin faturasını zenginlerin ödemesini istiyor. Yunanistan'da grevler hız kesmiyor. Aralığın ikinci haftasında 24 saatlik ulaşım grevi büyük kentleri bir kez daha felç etti.

Sermayenin saldırılarına karşı uluslararası dayanışma!

Avrupa'da uzun bir dönemdir işçi sınıfına dönük saldırılar sürüyor işçi sınıfının kazanımları bir bir gasp ediliyor. Avrupa'nın emperyalist ülkelerinde büyük kitlesel grev ve eylemlerin ayak sesleri duyulmaya başlandı. İşçi sınıfının bu mücadelelerden başarıyla çıkması için kararlı mücadeleye ve sağlam bir örgütlenmeye ihtiyacı var.

UID-DER'de Geçen Ay

UID-DER'de İşçiler Demokrasiyi Tartıştılar

Referandum sonuçlandı, sandıktan “evet” çıktı. Dayanışma grevi, genel grev, kamu emekçilerine toplu sözleşme hakkı gibi birtakım konularda anayasal engeller kaldırıldı. Ama yasalar uyumlu hale getirilmediği için uygulamada şimdilik işçilerden yana değişen hiçbir şey yok. Peki, nasıl olacak? Demokrasinin sınırları nasıl genişleyecek? İşçilerin somut demokratik talepleri neler olmalı? Bu talepleri nasıl elde edeceğiz? Örneğin, sendikalı olmak yasal bir hak olmasına rağmen, UPS’de, Çel-Mer’de, Mutaş’ta, Akdeniz Çivi’de, Rimaks’ta ve daha birçok işyerinde işçiler bu yasal haklarını kullandıkları için işten atıldılar. Demek ki, sadece bir hakkın yasal olması yetmiyor, ayrıca haklarımızı hayata geçirmek için de mücadele etmek gerekiyor.

UID-DER’in temsilciliklerinde düzenlediğimiz “Demokrasi İşçiler Mücadele Ederse Genişler” konulu İşçi Öz-Eğitim seminerinde, tarihsel deneyimlerimiz ışığında işte bu konuları tartıştık.

Etkinliğimiz sırasında da sıklıkla vurguladığımız gibi, demokratik haklarımızın yasalarda yer etmesi her zaman bizim bu haklarımızı kullanabileceğimiz anlamına ne yazık ki gelmiyor. **Anayasada var olan haklarımızı kullanabilmek için bile mücadele etmek gerektiğini, aksi takdirde patronlar sınıfının ve onun devletinin kazandığımız hakları elimizden almaya çalıştığını unutmamak gerekiyor.** Türkiye işçi sınıfı tarihinde verilmiş mücadelelerden örneklerle bunun nasıl mümkün olduğunu bir kez daha hatırlamış olduk. 1960 anayasasında grev yasak olmamasına rağmen işçilerin bu hakkı kullanmakta nasıl zorlandığını, Kavel işçilerinin mücadelesiyle bu yolun nasıl açıldığını ve yine aynı şekilde 12 Eylül sonrasında “bu yasalarla grev yapılamaz” diyenlere inat Netaş işçilerinin nasıl greve çıktıklarını ve suyun önünün açıldığını hatırladık. Tüm bu örnekler de gösteriyor ki en temelde var olan şey işçi sınıfının örgütlülüğünün kurulmasıdır. Her şeyi belirleyen ölçüt budur ve bu yüzden **işçi kardeşlerimizi UID-DER’de örgütlenmeye çağırıyoruz.** ■

UID-DER’le Bayram Bir Başka!

UID-DER’li işçiler olarak 18 ve 19 Kasım’da tüm temsilciliklerimizde bayramlaşma etkinliği düzenledik. Bayramlaşmaya mahallelerden ve fabrikalardan birçok işçi arkadaşımız ve aileleri katıldı. Çok güzel ve sıcak ortamlar oluştu. Evlerimizde hazırladığımız yemekleri UID-DER sofrasında hep beraber paylaştık. Hep beraber şarkılar ve türküler söyledik. Derneğimizin şiir kolundan arkadaşlar şiirler okudu. Hep birlikte sohbet ettik ve yaşadığımız sorunlardan bahsettik. Bizler UID-DER üyesi işçiler olarak hep birlikte hareket ediyoruz. Her şeyi hep birlikte yapıyoruz. Ailemizi daha da genişletmeliyiz. UID-DER çatısı altında birleşip, hep birlik olup mücadele etmeliyiz. ■

UID-DER’de Futbolun Güzelliği

Futbol kolektif ve zevkli bir spor; hele ki işçiler oynarsa daha da zevkli oluyor. UID-DER’in Sefaköy, Tuzla, Bostancı ve diğer temsilciliklerinde “İşçiler Futbol Oynarsa Futbol da Güzelleşir” şiarıyla futbol maçları düzenleniyor. Alışılmışın dışında, birbirimizi incitmeden dostça bir maç yapıyoruz. Kenarda da futbol maçlarında yapılanın aksine “Kim Kazanırsa Kazansın Dostluk Kazansın” tezahüratı yankılanıyor. Birçoğumuz uzun çalışma koşulları yüzünden vakit bulup da spor yapamıyoruz. Futbol oynamak yerine daha çok futbol maçı seyretmek zorunda kalıyoruz. Yani mevcut takımların taraftarı haline getirilip fanatikleştiriliyor. Sonra işyerinde kendi sorunlarımızı değil de kavga ederek futbol maçlarını konuşuyoruz. Tabii konuştuğumuz maçlar bizim kendimizin oynadığı maçlar olmuyor.

Bu maçlar sayesinde birçok fabrikadan işçi arkadaşımızı tanıma fırsatımız oluyor. Maçtan sonra çaylarımızı yudumluyor ve keyifli sohbetler yapıyoruz. UID-DER’de bundan sonra da futbol etkinliklerimiz devam edecek. Bütün işçi kardeşlerimizi futbol etkinliğimize davet ediyoruz. ■

Kot Taşlama İşçilerinin Hakları Tanınsın!

■ İMES'ten bir işçi

İşçilerin canını alan "silikozis" yeni bir hastalık değil. 1930'lardan beri biliniyor. Madenlerde, dökümhanelerde, tünel ve yol yapımı işlerinde, seramik vb. işkollarında çalışan işçilerin, granit, taş-kum tozundan oluşan silika tozuna maruz kalmasıyla ortaya çıkan tehlikeli bir hastalık. Bilinen klasik silikozis hastalığı, 15-20 yıllık bir çalışma boyunca kumun veya tozun solunmasına bağlı olarak ortaya çıkan, nispeten yavaş seyirli bir hastalıktır.

1980'lerin sonlarında başlayan kot kumlama işinde, şimdiye kadar en az 10 bin tekstil işçisi çalıştırılmış durumda. 2-3 ay gibi çok kısa sürelerde de olsa, bu işi yapan binlerce işçi, soludukları tozun yoğunluğu nedeniyle hastalık tehdidinde maruz kalmış. Yanlış teşhis konmuş ya da hâlâ doktora gitmemiş işçilerin bir kısmı hastalıklarının nedenini bilmediğinden (daha acısı, bilse bile mecburiyetten)

aynı koşullarda çalışmaya devam ediyor. Bu nedenle silikozis hastalarının sayısı tam olarak bilinmiyor. Ancak hastaneye giden işçilerin yarısının hasta olduğu görülüyor. Yani şu anda, en az 5 bin kot kumlama işçisi silikozis hastası!

"Bir kompresör, kum fırlatan bir tabanca ve taşlama yapılacak malzeme, bütün işimiz buydu. Bilmek gerekmiyordu. Günde 12, 14 saat bu işi yapıyor, para kazanıyorduk, zaten derdimiz belli bir süre çalışmak ve sonrasında köyümüze dönmekti. Kullandığımız maskeler sıradan nalburlarda satılan maskelerdendi. İşveren için taşlamada kullandığımız kum, o kadar değerliydi ki ziyan olmasın diye havalandırma küçük bir delikten ya da bir pencere aracılığıyla yapılırdı. Sonunda, soluduğumuz kum hastalanmamıza neden oldu Çocuklarım ve ailem için hayatımdan vazgeçtiğimi bilmiyordum." Bu sözlerin sahibi 28 yaşında bir silikozis hastası. İstanbul'a dört yıl önce köyünden arkadaşlarıyla gelmiş. İstanbul'da kalacak yerleri olmadığı için merdiven altı tabir edilen atölyelerde çalışmak zorunda kalmış. Çok değil sadece 8 ay çalışmış. Geceli gündüzlü 8 ayın sonunda, nefes darlığı ve öksürük şikâyetiyle hastaneye gittiğinde karşılaşmış bu hastalıkla. Hiçbir sosyal hakkı yok. Hiçbir güvencesi yok. Onunla gelip bu hastalığa yakalanan bütün arkadaşları ya ölmüş ya da yatalak olmuş. Hasta olduğu ortaya çıkar çıkmaz da işinden olmuş. Zaten kayıt dışı çalışıyor

olmaları patronun ekmeğine yağ sürmüştü. O, hastaneden çıktığında atölye çoktan kapatılmış ya da taşınmış.

Bu işte yalnızca küçük patronlar suçlu değil. Büyük tekstil patronları her ne kadar kot taşlamada parmağımız yok deseler de, el altından taşeronlara iş veriyorlar. Sonuçta küçüğüyle büyüğüyle patronlar işçilerin hayatlarının kararmasına yol açıyorlar.

Peki, bizi ölüme yollayan, ölümüne kullanan bu düzende suçlu kim? Elbette baş sorumlu patronlar ve onların kâr düzenidir. Ama aslında bizi öldüren, bizi yataklara mahkûm edenin örgütsüzlüğümüz olduğunu unutmamalıyız. Bu amaçla kot taşlama işçileri, çarenin örgütlü olmak olduğunu anlayıp bir araya geldiler ve yaptıkları çalışmalarla hem kendileri, hem de henüz bu hastalığın farkında olmayan birçok insanı bilinçlendirmeyi başardılar.

Geçtiğimiz günlerde bir kot taşlama işçisi olan Yılmaz Dımbır sosyal güvenlik kurumuna açtığı davayı kazandı. Bu işçinin geriye dönük haklarını almış olması örgütlü ve bilinçli davranmanın ne denli önemli olduğunu gösteriyor.

Silikozis bir meslek hastalığıdır. Bu hastalığa yakalanan bütün işçilere tedavi, bakım ve emeklilik hakkı tanınmalıdır. Ancak bütün bunların kazanımıyla sonuçlanması mücadelenin biteceği anlamına gelmez. Şunu çok iyi biliyoruz ki, bugün bu topraklarda kot taşlama işinden vazgeçenler tezgâhlarını daha yoksul ülkelerde açacaklar, açıyorlar da. Daha yoksul olan ülkelerde de aynı işi yapmaya devam edecekler. Orada da birçok işçi bilmediği, adını duymadığı bir hastalık yüzünden, örgütlü ve de bilinçli olmadığı için genç yaşta ölecek ya da yatalak kalacak. Haklarımız için yılmadan mücadele etmek zorundayız. Ölümüne çalıştırılmak sadece kot taşlama işçilerinin değil, tüm işçilerin sorunudur. Tersanede, madende, tekstilde yani emeğiyle hayatını kazanan bütün dünya işçileri patronların kârı için çalışıyorlar. Bu durumu nasıl tersine çeviririz sorusunun cevabı ise oldukça net: Birlik olmalıyız, haklarımız için ortak tavır gösterebilmeliyiz. Yoksa hiç kimseden hesap soramayız, hiçbir şeyi tersine çeviremeyiz. Mesele bu kadar açıkken başka ne denebilir ki? ■

“Filler Sultanı İle Kırmızı Sakallı Topal Karınca”

Siz hiç bir karıncanın bir fili kolayca devirebileceğini düşünebilir misiniz? İğne ucu kadar küçük karıncalar kendisinden kat be kat büyük filleri yenebilecek kudrete sahipler midir? Yaşar Kemal “Filler Sultanı İle Kırmızı Sakallı Topal Karınca” adlı romanıyla, olmaz denilenin nasıl başarıldığını anlatıyor. Kitabı okudukça, karıncaların yaşamında kendi yaşamlarımızı buluyoruz. Karıncaların dünyası fillerin esareti altındadır, yaşamları çok çalışarak tükenmekle geçiyor. Filler ise her gün yatarak, zevk ve sefa içinde geçiriyorlar günlerini. Yemek derdi yok. Nerede oturacağım derdi yok. Çünkü karıncalar hep onlar için çalışıyor. Saraylar inşa ediyor, yiyecek topluyor. Dünyanın bütün nimetleri fillerin midesine iniyor.

Diyeğim ki filler patronlar olsun, karıncalar da işçiler olsun. Kendimizi onların yerine koyduğumuzda bizler de karıncalar kadar milyonlarcayız. Onlar kadar çalışkanız. Kafamızı kaldırmadan akarız fabrikalara. Kafamızı kaldırmadan çalışırız saatlerce. Karıncaların midesinden gelen gurultu gibi, bizim midemiz de boşdur. Her gün bir panik halinde koştururuz, bir oraya bir buraya. Sürekli kafamızı meşgul eden düşünceler vardır. Faturalar, çocukların okul masrafları, kira, yemek, gelecek kaygısı vs, vs...

Kendimizi bu karmaşanın içerisinde hep tek başımıza, güçsüz hissediyoruz. Küçük görürüz, çok çalışırız da bir baltaya sap olamayız. Çok çalışırız da geriye yine bir şey kalmaz. Patronlar bizim karşımızda devasa bir güce sahiplermiş gibi gelir. Onların her söylediği emirdir bizim için. Dünyanın en güzel nimetleri onlarıdır. En güzel evlerde oturma hakkı da onlarındır. Onlar karşısında biz kimiz ki! İnsan olduğumuzu, insanca yaşamak istediğimizi söylemek ne haddimize! Fabrikaların, mağazaların, dükkânların, villaların, sarayların, evlerin, arsaların sahibi onlardır. Silahlar, kurşunlar, bombalar onlara hizmet eder. Biz yalnızca onların yanında çalışırız. Onlar olmasa biz açlıktan ölüyoruz! Ne yazık ki işçi sınıfı örgütsüz olduğu için olaylar baş aşağı çevrilerek bize böyle sunuluyor.

Romanın başlangıcında fillerin, patronlar gibi kendi iktidarlarını nasıl kurduğunu anlatılıyor. Zaten özgür olan karıncalara özgürlük ve barış vaat eden filler, kabul etmeyenleri yakıp, yıkıyorlar. Tüm karıncaların üzerinden silindir gibi geçiyorlar. En sonunda filler binlerce karıncayı katlederek onları kendilerine köle yapacak

sistemi kuruyorlar. Sonra da çok çalışmakla ödüllendiriyorlar karıncaları. Çalışmaya ekmek yoktur! Gerçi çalışsa da karıncalar yine hep aç kalıyorlar. Bir yandan yalan makinesi işlevi gören okullar açılıyor. Karıncalara, başka bir dünyanın olmadığını, “bu dünya hep böyle geldi, böyle gider” yalanlarını anlatmaya başlıyorlar okullarda. Radyolardan her gün canlı müzik eşliğinde pembe hayaller yayıyorlar.

Bir de bize bakalım: Biz işçilere de özgürlük ve eşitlik vaat eden patronlar, kendi iktidarlarını kurduktan sonra tüm dünyanın işçilerini fabrikaların içine tıkıştırarak, üretim yapan makineler haline getirdiler. “Özgürsünüz” dediler ama bu özgürlük cepteki para ile sınırlıydı. Kadını, erkeği, genci, çocuğu ve yaşlısıyla nice bedeller ödedik, sırf patronlar daha fazla kâr etsinler

diye. Yalan dolan makinesi gazeteler ve televizyonlar her geçen gün beyinlerimizi yıkamaya devam ediyor. “Daha çok çalışırsanız, daha çok kazanırsınız, hepimiz bir aileyiz, aynı gemideyiz” diyen patronlarla gerçekten aynı gemide değiliz. Savaşlarda emekçiler ölüyor, hiçbir patron bu savaşlarda ölmedi. Hiçbir patron hastane kapısında sıra beklerken can vermedi. Hiçbir patron gelecek kaygısı gütmeydi, açlık ve işsizlik nedir bilmedi.

Elbette her daim bu durum böyle gitmez, gitmeyecek de. Sınıfımızın tarihine bakarak bunu görebiliriz. Bu konuda roman bizlere ayna tutuyor. Romanın sonunda karıncaların birliği sayesinde olmaz denilen oluyor. Karıncalar, kendilerini boyunduruk altına alan filleri ve

iktidarlarını deviriyorlar. Karıncaların kurduğu bu yeni düzende artık hiçbir karınca hiçbir fil için çalışmayacaktı. Yalnızca kendileri için çalışıp kendi ihtiyaçlarını karşılayacaklardı. Karıncalar bir çözüm yolu buluyorlar. Bu çözüm birlik olmaktan geçiyor.

Madenlerde, tersanelerde ölen kardeşlerimiz, kumaş tozunu yutan tekstilci kardeşlerimiz, kot taşlamada ciğerleri kum dolan kardeşlerimiz, cinnet geçirerek kendini ve ailesini parçalayan kardeşlerimiz! Günlerce uzun saatler çalışıp, payına yine yoksulluk ve yoksunluk düşen, işsiz kalan kardeşlerimiz! Her birimiz çok acılar çektik. Çekmeye de devam ediyoruz. Savaşlarda ölen bizleriz. Haksız savaşlarda can veren bizleriz. Ne uğruna, kimin için? Artık bu gidişe bir dur demenin zamanı gelmedi mi? ■

Brillant'ın Mutfağında Patates Çeşitlemeleri

■ Brilliant'tan bir kadın işçi

Ben 4 yıldır Brilliant'ta çalışıyorum. 3 vardiya çalışıyorum ve orada “7 gün 24 saat” patates yiyoruz. Her öğün patates yiyoruz. İlk kısımda çorba veriliyor; çorbanın içinde patates var. Kuyruk ilerliyor, yemek kısmına geçiyoruz, orada da patates yemeği var. Ertesi gün yuvarlak şekilde kesilmiş patates, içinde bir parça tavuk. Sonraki gün patatesin şekli değişik: İnce ve uzun kesilmiş patates veriyorlar. Diğeriyle aynı şekilde pişirilmiş ama içinde tavuk hiç yok. Daha sonraki gün tavuk kıymasından ne olduğu belirsiz bir yemeğin yanına patates püresi veriyorlar. Başka bir gün patates salatası yiyoruz. Sabah kahvaltısı öğününe denk geldiğimizde, haşlanmış bütün patates ve makarnayla karşılaşıyoruz. Eve gidiyorum, yine patates!

Ama makarna çeşitlerimiz de bol! Bir gün sade makarna, bir gün yoğurtlu. Bir gün düdük makarna, bir gün

burgulu. Bazen bozuk türlü konservesi, acı ve taş gibi yumurta, aşure niyetine şekerli su! Ünlü patates çorbasını önceden bir buçuk kepçe veriyorlardı; şimdi yarım kepçe.

Patronun bir de çiftliği var, fabrikamızın hemen yanında. Tavuklar, hindiler, kazlar, civcivler var. Bu çiftlikte bir tek at eksik. Bu hayvancıklara düzenli olarak veteriner geliyor. Oysa bizim başımıza bir kaza geldiğinde bizimle ilgilenen bir doktor yok. Hemşire de parmaklarımız kesildiğinde ya da tırnağımız söküldüğünde “bu kadarlık şey için gelinir mi” diyor.

Tavuk kadar değerimiz yok, gördüğümüz değer patatesin ve makarnanın değeri kadar. Patron tavukları ölmesin diye paraları akıtıyor, doktorlar getiriyor. Tavuklara yem verilmezse, ilaç verilmezse, tavuklar da yumurta vermiyor. Biz hak ettiğimiz hiçbir şeyi almıyoruz ama patrona her istediğini veriyoruz. İşte bu yüzden değer görmüyoruz. ■

Türk Metal Kimdir ve Ne İşe Yarar?

■ Gebze'den bir kadın işçi

Merhaba dostlar. Ben bir metal işçisiyim. Çalıştığım işyerinde Türk Metal örgütlü. Ama nasıl? Bu konuya daha sonra girsem iyi olacak. 200'ü aşkın işçinin çalıştığı fabrikada direksiyon üretimi yapmaktayız canımız çıkarcaısına. Şefler ve müdürler “Siparişlerin mutlaka yetişmesi gerekiyor. Üretim sayılarını arttıralım. Yeni siparişler var. Herkes fazla mesaiye kalacak. Bu konuda mazeret istemiyoruz” diyor. Biz işçiler bu cümlelere alıştık. Bizleri o kadar sümsük işçiler haline getirmişler ki sendikalı bir işyerinde kendi haklarımızı geliştirmek ne kelime, var olan haklarımızı bile savunamaz durumuna gelmişiz. Yasalarda fazla çalışma saati eğer işçi kabul ederse yılda 270 saattir. Önemli bir nokta, eğer çalışan işçi rıza gösterirse! Göstermezse vay o işçinin haline. Bir işaret parmağı “exit” noktasını gösterir.

Peki, fazla mesaiye bizleri zorlayan yalnızca işveren mi? Hayır! Bir de önümüzde duran öyle bir engel var ki, Türk Metal ekolü! Bu ekol başka bir ekol, işçi sendikası demeye bin şahit gerekir. Bir sendika düşünün ki, işverenin çıkarlarını kollasın, işçiyi sindirmeye çalışsın. Ama zaten böyle bir sendika var. MESS! Peki, ya Türk Metal? Bu işçi sendikası da bizzat patronlar tarafından kurdurulmuş. İçimize sızmış istihbaratçı gibi hünerle bilgi toplayıp, işveren için “zararlı unsurları” açığa çıkartarak “exit” kapısına gönderilmesinde kendisinden beklenileni layıkıyla yerine getirir. İşyerinde “bu nasıl bir uygulama diye yanlarına gittiğimizde” aldığımız cevap müdürlerin ya da şeflerin sözlerinden farklı olmuyor. Sendika temsilcileri, “yapmak gerekir, kalmak gerekir, yapacak bir şey yok!” deyip bizlerin ve patronların önünde ne kadar aciz olduklarını sergiliyorlar.

Geçtiğimiz hafta işveren vekili iki vardiyayı da toplayıp bir toplantı yaptı. Vekil, “arkadaşlar somut gerçeklerimiz

var. Yeni siparişler aldık. Bu siparişleri yetiştirebilmek için fazla mesai yapmamız gerekiyor. İki seçeneğimiz var. Ya bayramda ya da 3 hafta boyunca pazar günleri çalışacağız. Bu iki tercihten birini seçmeniz gerekiyor. Tercih sizin” deyip oylama yaptı. Pazar günleri çalışacağız diyenlerle bayram tatilinde çalışalım diyenler eşit çıktı: 35'e 35. Ama toplantıya katılan işçi sayısı ise 210 idi. Oylamaya katılmayan 140 işçi ise her iki tercihi de onaylamadı. İşveren vekili öfkelenerek, “arkadaşlar burada 210 kişi var ama bu oylamaya 70 kişi katıldı. Biz bu mesaiye gelmek zorundayız ve biz burada çoğunluğun kararını uygulayacağız. Lütfen herkes kendi kararını versin” dedi. Bu dayatma ile birlikte işçiler bayramda fazla mesaiye gelmeyi kabul ettiler. İşçiler karşısında zafer kazanan işveren vekili, “Arkadaşlar şimdi sizlere vardiya amiriniz hediye olarak simit yaptırdı. Sakın simitlerinizi almayı unutmayın. Bir de geçen (29 Ekim) fazla mesaiye gelmeyenler için ayrıca bir simit hazırlanıyor. Onu da yarın alacaklar” dedi ve toplantı bitti. Sendika temsilcileri ise bu sırada işveren vekilinin hemen yanında badıgartlar gibi işçileri süzerek kim ne tepki veriyor diye bakınıyorlardı. Ertesi gün 80 işçi arkadaş hakikatten de o “özenle” hazırlanmış simitleri aldılar. Fazla mesaiye gelmediklerinden dolayı haklarında tutanak tutuldu.

Evet dostlar, biz işçiler bir sürü haksızlıklara maruz kalıyoruz. Patronların bizlerin önüne koyduğu tercihler onların çıkarıdır. Bu tercihler bizlerin çıkarlarını asla yansıtmıyor ve yansıtmayacak da. Önümüze çıkacak her engeli aşabilmek bizlerin örgütlü gücü ile mümkündür. Patronlar ve onlarla işbirliği yapan işbirlikçi sendikaların bizi biz olmaktan çıkartan tutumlarını görmemiz ve bu temelde **mücadele etmemiz gerekiyor**. Unutmayalım bizler köle değiliz. Düşünmeyen beyinsizler hiç değil. İnsanız ama sadece örgütlülüğe aç ve muhtacız. ■

İleri Elektrokimya Patronu Pankarttan Korkuyor

■ İleri Elektrokimya Direnişçileri

Merhaba sınıf dostlarımız. Biz işten atılma saldırılarına karşı boyun eğmeyip direnen İleri Elektrokimya işçileriyiz. BANT-BORU fabrikasının sahibi, aynı zamanda İleri Elektrokimya'nın da sahibi. Bantboru, alanında uluslararası düzeyde üretim yapan dört fabrikadan biri. Peki, bu düzeye nasıl geldi? Tek bir yolla, alınının teriyle çalışan işçilerin emeğini sömürerek, işçilerin haklarını vermeyerek, işçilerin haklarını vermeden işten atarak, kuralsızca çalıştırarak bunu sağladı. Fakat bu böyle süremez, biz direnen işçiler patronun yaptığı haksızlığı tüm işçi arkadaşlarımızla anlatarak, patronun gülen yüzünü telaşlı hale getirdik.

Bantboru patronu direnişin duyurulmasından o kadar korkuyor ki, fabrikanın önüne her gittiğimizde hemen güvenliği ve jandarmayı çağırıyor. Artık bizim bir pankartımız oldu, üzerinde **"Haksızlıklara ve Kuralsız Çalışmaya Karşı, İleri Elektrokimya'da Direnişeyiz"** yazıyor. Bu yeni pankartımızla fabrikanın önüne gittik, bizleri tanıyan işçi arkadaşlarımız, yeni pankartımız için hayırlı olana geldiler. Pankartımız çok dikkat çekmişti, talebimiz net ve açıktı. Bizim de beklediğimiz şekilde, patron bundan çok korktu.

İşyerinde hemen bir hareketlenme olmuştu, işçiler sevindi işveren ise telaşa kapıldı. Önce GOSB'un güvenliği geldi ve "bazı ricalarda bulunup" geldiği gibi de gitti. Ar-

dından bu sefer jandarma geldi. Önce bizimle konuşup yasalardan bahsettikten sonra patronun temsilcisiyle görüştü ve gitti. Patron bizden şikâyetçi olmuş, "Biz köklü bir şirketiz ve müşterilerimiz bizimle sürekli görüşüyor, fabrikanın önündeki eylem bizi maddi ve manevi düzeyde zarara uğrattıyor" demiş. Bu şikâyet bizi sevindirdi. O sırada görevlinin şikâyeti anlatması bittikten sonra biz birbirimize baktık ve yumruklarımızı daha fazla sıkarak "kazanacağız" dedik.

Ancak kazanana ve mücadelemizi yayana kadar daha yapılacak çok şey var. Biz de bunu bilerek çalışmalarımıza devam ediyoruz. Şimdiye dek tanıştığımız işçiler işyerlerindeki sorunları bizimle paylaştılar, kiminle konuşsak hep aynı sorunlardan bahsediyorlar. O halde çözüm de aynı. Bizler **işyerlerinde mücadeleyi başlatmak için bir araya gelip neler yapmamız gerektiğini konuşmalıyız.** Bu mücadeleleri ortaklaştırmalıyız, işte o vakit tüm patronların içine korku salarız. ■

Bir Baba, Bir Oğul, Vardiya ve Bozulan İnsan İlişkileri

■ Esenyurt'tan bir deri işçisi

Ben Gezer Deri fabrikasında çalışan bir işçiyim. Pazarlar da dâhil 12 saat çalıştığımız bu işyerinde kaybolan hayatımız ve yıpranan bedenimizin yanı sıra, duygularımız ve gençliğimiz de avucumuzdan akıp gidiyor. Vardiyalı çalıştığımız için yaşanan yoğun iş kazaları ve kullanılan asitlerin bedenimize verdiği zarar ve deri dökülmeleri gibi sorunlar artık kanıksanmış durumda.

İnsan vardiyalı işte 12 saat çalıştığı zaman bu işin ne kadar zor olduğunu daha iyi kavriyor. Bir işçi ağabeyimin aklımda kalan sözlerini aynen aktarmak istiyorum: "Önceden oğlum çok başarılı bir öğrenci idi, öğretmeni beni okula çağırıp tebrik etmişti ve ben de oğlumla gurur duyuyordum. Okuması hele de başarılı bir öğrenci olması beni mutlu ediyordu. Daha sonra bir gün öğretmeni beni çağırıp çocuğun değiştiğini, artık eskisi gibi olmadığını, derslerinin iyi gitmediğini söyledi. Bu haber beni üz müştü ve düşünmek zorunda kaldım. Çocuğun ders çalışmadığı dönemi göz önüne alınca gerçek ortaya çıktı, vardiyalı işe başlamıştım. Akşam 18.30'da evden çıkıyorum, sabah 09.00'da gelip kahvaltı bile yapamadan bitkin bir şekilde yatağa atıyorum kendimi. Haliyle çocuğa zaman ayıramadım, çocuk yanıma geldiği zaman tersledim, çünkü ben de agresifleşmişim, bu da çocuğun ruh

halini bozmuş."

Evet dostlar, bu kısa açıklama bile birçok şeyi anlatıyor sanırım. Bugün fabrikalarda vardiya sisteminin ve 12 saat çalışmanın yaygınlaşması ile birlikte, işçilerde gerginlik ve huzursuzluk da yaygınlaştı. Yaşım genç olmasına rağmen aşırı stresten saçlarım dökülmeye başladı. Gündüz uyuyamadığım için kalktığım zaman kendimi çok yorgun hissediyorum. Servise binmek için durağa çıktığım zaman, başka işçileri evlerine gelirken görmem üzerinde daha kötü bir yorgunluk bırakıyor. Özellikle eşleri de çalışan evli işçiler bazen bir hafta eşini göremiyor. Almış olduğumuz asgari ücret ve uzun çalışmalarla daha çok strese giriyoruz.

İşçi kardeşler, neden milyonlarca işçi işsiz dolaşırken bizler **12 saat boyunca üç kuruşa çalışıyoruz?** Neden patronlar o üç kuruşu bize verirken elleri titriyor, ama milyonlarca lirayı karılarına alacakları küçücük bir mücevher için harcıyorlar? Çünkü bizler dağınıyız, bizler haklarımıza sahip çıkmayı bilmiyoruz, bizler kendi sorunlarımıza değil patronların sorunlarına kafa yoruyoruz. Patronlar için ömrümüzü ayırırken bu zincirlerden nasıl kurtulacağımızı düşünmüyoruz. Şunu da biliyorum ki, gözü açılan her işçi o zincirleri kırmak isteyecektir. O zaman daha neyi bekliyoruz? ■

Dayak Yemek İstemiyorsak Örgütlenelim!

■ Hacettepe Hastanesinden bir taşeron işçi

Ben Hacettepe Hastanesinde on yıldır taşeron şirkette çalışıyorum. Geçen gün bir arkadaşım okuduğu kitaptan bir hikâye anlattı. Ormanın en güçlülere, kaplan ve aslan, canları sıkılmış ve ne yapalım diye düşünürlerken akıllarına tavşanı çağırmak gelmiş. Tavşanı çağırıp sudan bahanelerle döverek eğleniyorlarmış. Tavşanı neden şapka yok diyerek dövmüşler ve canlarının sıkıntısı geçmiş. Ertesi gün canları yine sıkılınca yine tavşanı çağırmışlar ve şapkasının yokluğunu bahane ederek bir güzel dövmüşler. Canları yine sıkıldığında bu kez başka bir bahane akıllarına gelmiş. Tavşanı sigara aldırma için çağırmışlar ve filtreli alırsa niye filtresiz almadın diye, filtresiz alırsa neden filtreli almadın diye döveceklermiş. Ama tavşana sigara almasını söylediklerinde tavşan filtreli mi filtresiz mi diye sormuş. Ne yapacağını bilemeyen kaplan ve aslan tavşanı yine şapkası yok diye dövmüşler.

Bizim hikâyemiz de tavşanın hikâyesine benziyor. Geçen gün işimi yaparken bir şef geldi ve bana ne za-

man hastane kadrosuna geçeceğimizi sordu. Ben de bunun için uğraştığımızı söyleyince sendika işleri ile fazla uğraştığımızı, öne çıktığımızı söyledi. Bense birilerinin öncü olması gerektiğini söyledim. Tutanak sayımın fazla olduğunu, bundan dolayı işten atılabileceğimi söyledi. Onların eski tutanak olduğunu, artık geçerli olmadığını söyledim. O da isterse hemen şimdi iş ayakkabısı giymediğim için bir tutanak yazabileceğini söyledi. Ben de sinirlenerek ayakkabımın yırtıldığını, kendilerine bildirdiğimi, ama hâlâ ayakkabı vermediklerini söyledim. Başka bir tutanak bahanesi olarak sakalım olduğunu söyleyince ben de kendisinin de sakalının olduğunu söyledim.

İşte bizim yaşadıklarımızın da tavşanın yaşadıkları gibi insanın mantığını zorlayan olaylar. Tavşanın sonunun ne olduğunu bilmiyorum ama eğer bizler örgütlü mücadele vermezsek, şamar oğlanına döner, gelenden gidenden dayak yeriz. Ama güçlenip de örgütlülüğümüz ile onların karşısına çıkabilirsek eğer, tek fiskemizle onları yerle bir ederiz. ■

Üretimi Durdurduk, Kazandık!

■ Tuzla'dan iki kadın deri işçisi

Merhaba dostlar. Bizler deri sanayi bölgesinde örgütsüz bir fabrikada çalışan deri işçileriyiz. Çalıştığımız fabrikada birçok sorun yaşıyoruz ve bakıyoruz ki, bu sorunlara karşı sesimizi çıkarmadığımız her gün biz işçilerin aleyhine işliyor.

Fabrikamızda ücretlerimiz geç ödeniyordu, yıllık zamlarımızı alamamıştık ve her gün 12 saat çalıştırılmamıza rağmen yani zorla mesaiye bırakılmamıza rağmen mesai ücretlerimize zam gelmiyordu. Hâlbuki bizler her sabah, evimize biraz daha fazla ekmek götürebilmek için geliyorduk işyerine. Artık buna bir dur demek gerekiyordu ve bizler de fabrikadaki arkadaşlarımızla bir araya gelip neler yapabileceğimizi konuştuk. Yıllık zammımızı alabilmek için üretimi durdurduk, çünkü biz işçilerin başka bir gücü yoktu. Patron da tabii ki siparişlerini durdurmayı göze alamadı ve bizlere %10 zam yaptı. Hem de ücretlerimizi aynı gün elden ödedi. İkinci talebimiz ise mesai saat ücretlerine zam alabilmektir. Bütün fabrika hafta sonları da çalışıyor, hafta içi ise gece 11'lere kadar mesaiye bırakılıyor. Hep beraber mesaiye kalmama eylemi yaptık. İş çıkışı herkes üzerini değiştirip servisin yolunu tutuyordu. Bir hafta süren bu eylem sonucunda da **mesai saat ücretimize %25 zam aldık**.

Aslında şunu görmüş olduk ki, işçiler bir araya gelip örgütlü davranırsa her şeyi başarabilir. Ama bu kazanımlara rağmen fabrikamızdaki sorunlar bitmiş değil. Hâlâ iş güvenliği önlemleri yeterince alınmıyor ve birlikteliğimizi koruyamazsak biliyoruz ki patronlar boş durmayacak. Şimdi üzerimizdeki sorumluluk daha da büyümüş oldu. Artık bu birlikteliği daha da güçlendirmeli ve yeni taleplerde bulunabilmek için hep bir araya gelmeliyiz. ■

Haklarımız

Mücadeleyle Genişler

■ UPS direnişçisi bir işçi

Ben UİD-DER'li bir işçiyim. Aynı zamanda da UPS Kargo işçisi olarak direnişçiyim. Ben direnişçi bir UPS işçisi olarak, mücadelenin önemini yaşayarak gördüm. UPS'de sendikalaşma faaliyeti başlamadan önce bizler en doğal ve sıradan haklarımızı bile kullanamıyorduk. Meselâ, yıllık izin, fazla mesai ücretleri, yemek, çay gibi haklarımızı, bunlar yasalarla sözde güvence altına alındığı halde kullanamıyorduk. Bunların hepsini patron belirliyor ve uyguluyordu. Yani her şeyimiz patronun iki dudağının arasındaydı. Sendikalaşmanın başlamasıyla beraber bunların hepsinde olumlu yönde büyük değişimler yaşandı. Bizlerin direnişi sayesinde içeride çalışan arkadaşlarımızın çalışma koşullarında değişimler yaşandı. Önceden UPS bir zam talebine bile tahammül edemezken şimdi içerideki arkadaşlar zamlı çalışıyor.

Bunlar kısmi de olsa mücadele ettiğimiz için aldığımız haklardır. Daha genel olarak düşünersek, her alanda yapılması gereken, işçi sınıfının insanca bir yaşam için patronlar sınıfına karşı mücadele etmesidir. ■

YERYÜZÜ AŞKIN YÜZÜ OLUNCAYA DEK

Aşksız ve paramparçaydı yaşam
bir inancın yüceliğinde buldum seni
bir kavganın güzelliğinde sevdim.
bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürececek
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!

Aşk demişti yaşamın bütün ustaları
aşk ile sevmek bir güzelliği
ve dövüşebilmek o güzellik uğruna.
işte yüzünde badem çiçekleri
saçlarında gülen toprak ve ilkbahar.
sen misin seni sevdiğim o kavga,
sen o kavganın güzelliği misin yoksa...

Bir inancın yüceliğinde buldum seni
bir kavganın güzelliğinde sevdim.
bin kez budadılar körpe dallarımızı
bin kez kırdılar.
yine çiçekteyiz işte yine meyvedeyiz
bin kez korkuya boğdular zamanı
bin kez ölümleriler
yine doğumdayız işte, yine sevinçteyiz.

bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürececek
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!

Geçtiğimiz o ilk nehirlerden beri
suyun ayakları olmuştur ayaklarımız
ellerimiz, taşın ve toprağın elleri.
yağmura susamış sabahlarda çoğaldık
törenlerle dikilirdik burçlarınıza.
türküler söyledik hep aynı telden
aynı sestem, aynı yürekte
dağlara biz verirdik morluğunu,
henüz böyle yağmalanmamıştı
gençliğimiz...

Ne gün batışı ölümlerin üzüncüne
ne tan atışı doğumların sevincine
ey bir elinde mezarlıklar yaratan,
bir elinde ebeler koşturan doğa
bu seslenişimiz yalnızca sana
yaşamına yaşıyoruz ya güzelliğini
bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürececek

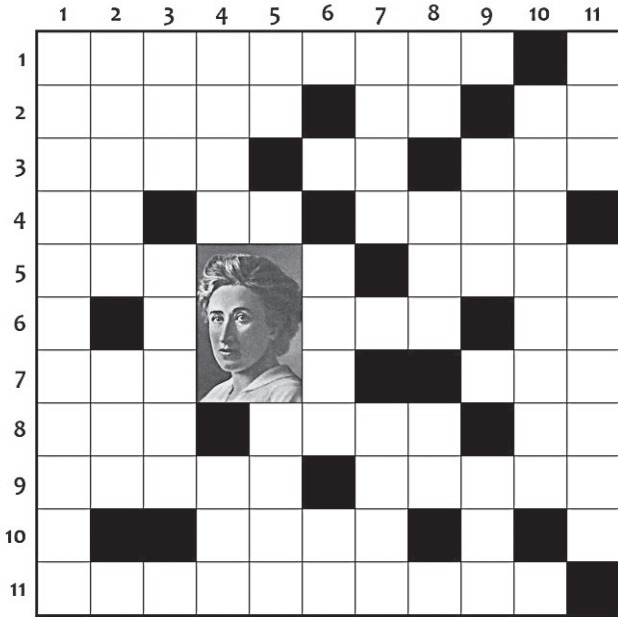
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!

Saraylar saltanatlar çöker
kan susar birgün
zulüm biter.
menekşelerde açılır üstümüzde
leylaklarda güler.
bugünlerden geriye,
bir yarına gidenler kalır
bir de yarınlar için direnenler...

Şiirler doğacak kıvamda yine
duygular yeniden yağacak kıvamda.
ve yürek,
imgelerin en ulaşılmaz doruğunda.
ey herşey bitti diyenler
korkunun sofrasında yılgınlık yiyenler.
ne kırlarda direnen çiçekler
ne kentlerde devleşen öfkeler
henüz elveda demediler.
bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürececek
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!

Adnan Yücel

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Kâra dayalı kapitalist sistemin alabildiğine tahrip ettiği doğadaki canlı ve cansızların tümü.
2. Az bulunan. Binek hayvanı. Bir bağlaç.
3. Acıklı, üzüntülü olayları, bazen güldürücü yönlerini de katarak konu alan, sahne oynamak için yazılmış oyun. Dünya'nın üyüdü. Şehir.
4. Ses. Lahza. Suudi Arabistan'ın Mekke Bölgesi'nde bulunan, Cidde ve Mekke'den sonra en büyük üçüncü şehir.
5. Baş. Güdü, sebep.
6. Muğla'nın bir ilçesi. Hayır.

7. Oy. Gerekli önlemler alınmadığı için kapitalizm altında bir yıkıma dönüşen bir doğal afet.
8. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün kısaltması. İşler durumunda olan, etkin. Bir harfin okunuşu.
9. Komşumuz Yunanistan'a ait tarihi bir şehir. Kerevet, divan.
10. Maden üzerine kazıma yapmak ve çıkırtıda çevrilen şeyleri yontmak için kullanılan çelik kalem.
11. Ocak 1919'da Almanya'da egemenler tarafından katledilen, resimdeki, işçi sınıfının kadın önderi "Rosa ...".

Yukarıdan Aşağıya

1. Sınaî.
2. Enflasyonun çok yüksek olduğu 2. dünya savaşı yıllarında insanların ekmek alabilmesi için bulundurmaları zorunda oldukları belge. Bir göz rengi.
3. Serbest meslek sahiplerini içinde toplayan resmi birlik. Bir mağazanın yalnız bir tür eşya satılan bölümü.
4. Yüz, çehre. Matem.
5. İridyumun simgesi. Kemirgen, memeli küçük bir hayvan.
6. Kızıldeniz'i ikiye böldüğüne inanılan peygamber. Desimetrenin kısaltması.
7. Bacakları sıkı saran özel kumaştan yapılmış bir tür pantolon. Sınır.
8. İşçilerin sofrasına nadiren gelebilen bir yiyecek. Kaba baston. "Alem" in ortası.
9. İslamiyette Hz. Ali'ye yandaşı olan kimseler, Şiilik. Stop.
10. Uyaklı.
11. Bir tarikat veya sanatın kurucusu. Bugünlerde Haiti'de çok sayıda insanın ölümüne neden olan salgın hastalık.

Geçen Ayın Çözümü

Performans Düşüklüğü İşten Atılma Sebebi Değildir!

■ Sarıgazi'den bir işçi

Çalıştığınız işyerinde performans düşüklüğü gerekçe gösterilerek kaç işçi işten atıldı? Benim çalıştığım işyerinde en az 5-6 işçi, “performansı düşük olduğu” gerekçesiyle işten atıldı. Biliyorum ki bu sorun sizlerin çalıştığı işyerinde de birçok kez karşınıza çıkıyor. Peki, bu durumda ne yapmalıyız?

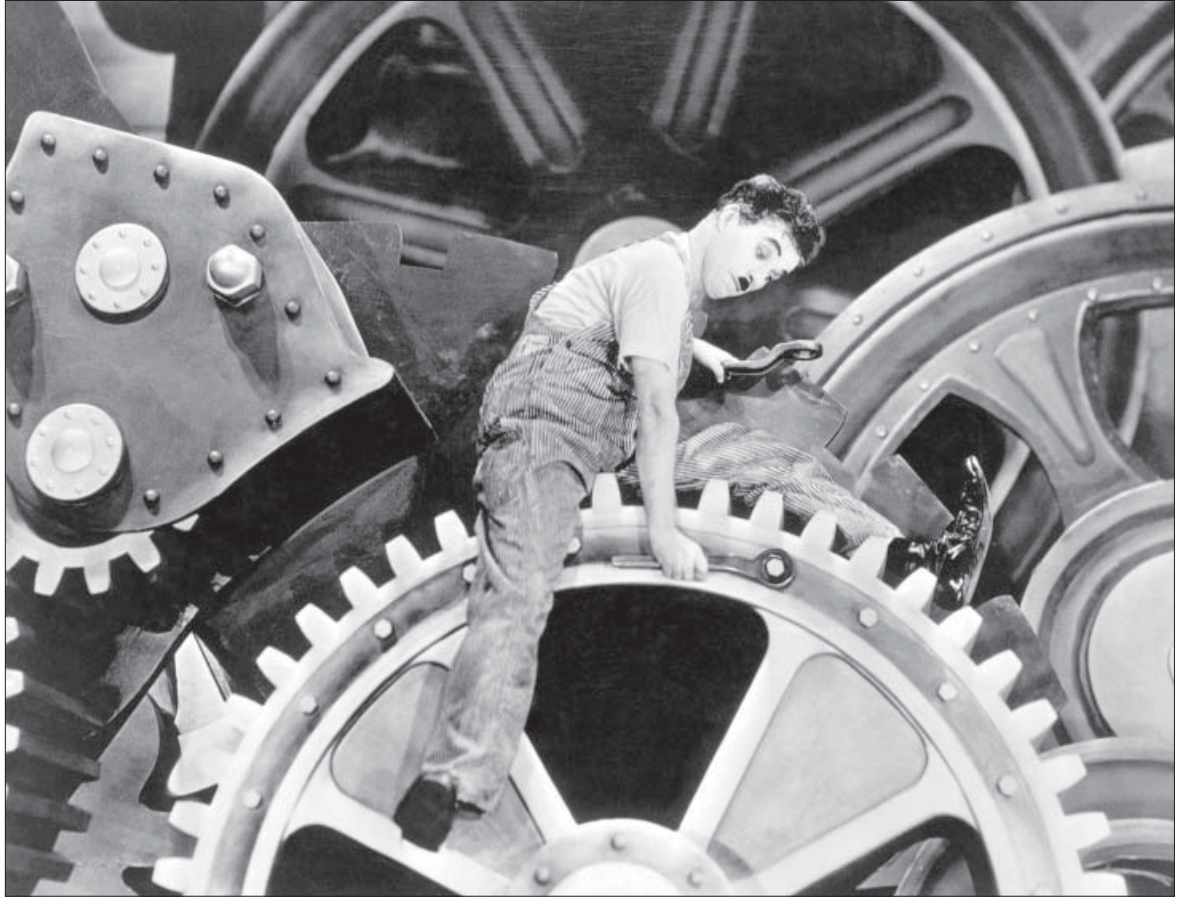
Dilek Duru adlı bir işçi kardeşimiz özel bir bankada uzun yıllardır çalışıyordu. Patronu, performans düşüklüğünü gerekçe göstererek onu işten attı. Duru, boyun eğip gitmedi. Patrona dava açarak hakkını aradı. Dört yıl süren mahkemenin sonunda açtığı işe iade davasını kazandı. Bu mahkeme kararı bir örnek teşkil ediyor, patronların performansı gerekçe göstererek bizleri işten atamayacağını ortaya koyuyor.

Zaten İş Kanunu'nun 18. ve 19. maddelerinde işçinin verimi ile ilgili bir sorun yaşıyorsa, patronun işçinin savunmasını almadan işçiyi işten atamayacağı belirtiliyor. Bu durum 19. maddede şöyle açıklanıyor: “Hakkındaki iddialara karşı savunmasını almadan bir işçinin belirsiz süreli iş sözleşmesi, o işçinin davranışı veya verimi ile ilgili nedenlerle feshedilemez.” Oysa patronlar istedikleri işçileri işten atabiliyorlar. Örneğin, mesaiye kalmayan bir işçiyi performans düşüklüğü gerekçesiyle haksız yere işten atabiliyorlar.

Performans kelimesi çok çalışma, başarılı olma, yüksek verim elde etme anlamına geliyor. Patronlar işyerinde bizlere sürekli “çok çalışın”, “daha hızlı çalışın”, “acele edin” diyerek az zamanda çok iş çıkartmamızı istiyorlar. Kısa zamanda çok iş, daha çok kâr! Bizler işyerlerinde günde en az 10-12 saat çalışıyoruz. Çalışma koşullarımız çoğunlukla iyi değil. Üstelik asgari ücretle ağır ve sağ-

lıksız iş koşullarında çalışmak zorunda kalıyoruz. Bu koşullarda bu kadar çok çalışarak aslında bizler imkânsız başarıyoruz. Fakat buna rağmen patronların gözünde hiçbir zaman çok çalışmış gözüküyoruz. Bizlerden sürekli normalden daha çok çalışmamızı istiyorlar. Bunu yapmadığımızda da kapıyı gösteriyorlar. Bizleri robot yerine koyan patronlara haykırıyoruz; biz köle değil insanız!

Biz insanca çalışmak isterken patronlar her işin başına performans kıstası koymaya başladılar. Ellerinde kronometrelerle, çizelgelerle başımızda durup performansımızı ölçüyorlar. Belirli bir saat için rakamlar çıkartıyorlar ve bu rakamları sürekli yükseltiyorlar. Bizleri yarış atı gibi görüyorlar. Bu yarışta geri kalan işçiyi de acımasızca işten atıyorlar. Her birimiz performans düşüklüğü bahanesiyle yarın işten atılabiliriz. Bu durumda boyun eğmek yerine mücadeleyi tercih etmeliyiz. En yakın işçi arkadaşımızdan başlayarak birbirimizi desteklemek için yardım istemeliyiz, yardım etmeliyiz. İşyerlerinde bizlerin iş güvenliğini koruyacak olan tek şey örgütlü gücümüzdür. Haksız yere işten atılmamak için birleşmeliyiz. Bir araya gelen, örgütlenen, bilinçlenen ve mücadele eden işçiler işten atılmalarının karşısına geçer, dur der! ■

Sınıf Kardeşlerimize Güvenelim İnadına Örgütlenelim!

Deri, metal, tekstil, sağlık, hizmet ve diğer sektörlerde çalışan işçiler ÜİD-DER'in temsilciliklerini ziyaret ederek, internet sitesine mektuplar göndererek yaşadıkları sorunlara çare aradıklarını dile getiriyorlar. ÜİD-DER'e başvuran işçiler ücret, tazminat, fazla mesai, sigorta hakları ve alacakları başta olmak üzere sendikalaşmaya varan sorunlarına bir çözüm aradıklarını söylüyorlar.

Derneğimize gelen veya mektup gönderen işçi kardeşlerimize yaşadıkları bütün sorunların bir çözüm yolunun olduğunu söylüyoruz. Ardından haklarını elde edebilmeleri için diğer işçileri de mücadeleye ortak etmeleri gerektiğini belirtiyoruz. İşte bu noktada istisnasız bütün işçiler **"diğer işçilere güvenmediklerini"**, "fabrika içinde hiç kimsenin birbirine güvenmediğini", **"işçiler arasında güven oluşturmanın imkânsız olduğunu"** söylüyorlar.

Örneğin Altınşehir'den derneğimiz üyesi bir deri işçisi fabrikadaki güvensizlik durumu hakkında şunları söylüyor: "Bir şeyler yapalım dediğimizde, bu fabrikadan bir şey olmaz, bu işçilere güven olmaz deniliyor. Kimse mücadeleye cesaret edemiyor." ÜİD-DER'in faaliyetlerine katılan ve derneğimizden öğrendiğini söyleyen aynı işçi sözlerine şunları ekliyor **"Oysa önce kendimize güvenmeli ve kararlı olmalıyız."**

Deri işçisi kardeşimizin altını çizdiği gibi, işçiler arasındaki güvensizlik zincirlerini kırmak için ilk adımı önce kendimize güvenmekle atmalıyız. Kendine güven duyan, haklı olduğuna sonuna kadar inanan her işçi patron karşısında dik durmaya ve hakkını aramaya başlar.

Bu güveni kazanan iki kadın işçi, güvenle hareket ettiklerinde Tuzla'da kurulu bulunan bir fabrikadaki havayı nasıl değiştirdiklerini şöyle anlatıyorlar. "Bizler fabrikadaki arkadaşlarımızla bir araya gelip neler yapabileceğimizi konuştuk. Yıllık zammımızı alabilmek için üretimi durdurduk, çünkü biz işçilerin başka bir gücü yoktu. ... **Aslında şunu görmüş olduk ki, işçiler bir araya gelip örgütlü davranırsa, birbirine güvenirse her şeyi başarırlar.**" Bu işçiler üretimi durdurarak hem aylık ücretlerine hem de fazla mesai ücretlerine zam almayı başarmışlar.

"Güvensizlik" doğuştan gelen bir özellik değildir. Güvensizliğin nedeni patronların işçileri bölmeye, parçalamaya ve birbirine düşmanlaştırmasıdır. İşçileri statü, ücret, din, dil, ırk temelinde bölen patronlar, işyerlerinde üç işçinin dahi yan yana gelmesine mani olmaya çalışmaktadırlar.

Yıllardır aralarında güven bağ-

ları kuramayan Tuzla tersanelerinde çalışan işçi kardeşlerimizin içinde bulunduğu durum, güvensizliğin neden olduğu sonuçları hepimize gösteriyor. İş kazaları, taşeronlaştırma, sigorta primlerinin ödenmemesi sıradanlaşmış durumda. İşçiler her gün tersaneye girdiklerinde ölüm korkusu yaşıyorlar. Ama bu ölüm korkusu, işçilerin kendi arasında oluşturulan güvensizliğe üstün gelemiyor. Dolayısıyla da işçiler ölümlere karşı örgütlenemiyorlar. Güvensizliğin bir sonucu olarak, konuştuğumuz işçiler "örgütlenmekten bana ne, greve katılacağım da ne olacak, her koyun kendi bağından asılır" deyiveriyorlar.

"Tek sorun korkularımızı yenmek." İkitelli'den yazan bir kadın işçi, fabrikada suyun parayla satılmasına karşı verdikleri mücadelelerini örnek göstererek, ufak da olsa bazı haklar kazanmalarının sırrını şöyle ifade ediyor: **"Korkularımızı yenersek bütün haklarımızı alırız patronlardan. Yeter ki fabrikamızda işçi arkadaşlarımıza güvenelim, birlikte hareket edelim."** Gerçekten de güvensizliğin neden olduğu korkular ancak örgütlü mücadeleyle aşılar. Bir çorap fabrikasında çalışan bu kadın işçi kardeşimiz, işyerinde paralı verilen suyun parasız hale getirilmesinde derneğimizin İşçi Dayanışması bülteninin fabrikada dağıtılmasının önemli bir rolü olduğuna da dikkat çekiyor.

Demek ki işçilerin aralarında güven bağları yoksa bundan tek kazançlı çıkan patronlar oluyor. Tuzla'da bulunan ve klima üreten Konveyör'den yazan bir işçi kardeşimiz, bu güvensizlikten dolayı işçilerin birleşemediğine, patronun işçileri cumartesi pazar demeden mesaiye bıraktığına, işçilere hakaret edildiğine ama bu hakaretlere bir cevap verilemediğine, en önemlisi de işçilerin iş kazalarında parmaklarını kaybettiğine dikkat çekiyor. Yani işçiler arasında güven azaldıkça patron işyerindeki sömürüyü artırıyor, işçileri daha ağır koşullarda çalıştırmaya başlıyor.

Oysa bu yıl gerçekleştirilen birçok grev ve direniş başarıyla sonuçlandı. Hem de "bu işçilerle mi kavgayı kazanacağız", "bunlarla mı patronun karşısına dikileceğiz" denilen yerlerde başarılı bu mücadeleler. Kendine, işçi kardeşlerine ve mücadelesine güvenen işçiler haklarını kazandılar. Çel-Mer, Mas-Daf, Yeşil Kundura, Rimaks, Koşuyolu ve Hacettepe sağlık işçileri birbirlerine güvendiler ve kazandılar.

Şimdi sıra sizde kardeşler. Önce kendimize güvenelim. Bu güveni sadece ÜİD-DER gibi işçi örgütlerinde bir araya gelip birleşerek kazanabilirsiniz. ÜİD-DER'li işçilerle tanışarak ve ÜİD-DER'in faaliyetlerine katılarak ve örgütlü bir işçi haline gelerek kendinize olan güveni kazanabilirsiniz. İşçiler korkularından kurtuldukça örgütlenecek, örgütlendikçe korkularından kurtulacak ve patronlardan haklarını söke söke alacaklardır. ■

ÖRGÜTLÜYSEK
HERŞEYİZ
ÖRGÜTSÜZSEK
HIÇBİRŞEY!

